

ЧИЧО ТИХО И НОЩНИЯТЪ ПАЗАЧЪ

Презъ единъ хубавъ есененъ день, когато въ въздуха се носѣха като сребърни жици—паяджини, чичо Тихо се изправи на краката си, престѣпи нѣколко крачки и пакъ седна на стола край прозореца. Той стѣпаше на краката си за пръвъ пѣтъ, следъ една тежка болестъ, която го държа на легло цѣло лѣто. И сега се радваше на първитѣ си крачки тѣй, както се радватъ малкитѣ деца, когато прохоятъ за пръвъ пѣтъ. Макаръ и още много слабъ, чувствуваще се добре. И, може би, защото лѣкарътъ бѣше му казалъ вчера, че е „прескочилъ вече трапа“ сега презъ ума му се нижеха само хубави и весели мисли. Забравилъ бѣ мжкитѣ, които понесе презъ дългото си боледуване, и си спомняше само за най-хубавитѣ минути, които бѣ изпиталъ въ леглото. А тѣ бѣха минутитѣ, когато при него идваше нощниятъ селски пазачъ.

Пазачътъ бѣше младъ, снаженъ и хубавъ момъкъ. Тънкитѣ му черни мустачки бѣха всѣкога засукани и крайщата имъ завити нагоре. Калпакътъ си носѣше накривенъ. И съ пушката си се не раздѣляше. Ноще обикаляше улицитѣ на цѣлото село и пазеше отъ зло-сторници. Денемъ отиваше по чужда работа, бѣше беденъ — отъ баща му не остана нищо, освенъ една схлупена кжщурка. Казваше се Илчо. Презъ това лѣто той се бѣ заловилъ да си направи самъ тухли. Селянитѣ бѣха му подарили и превозили даромъ дървения и каменъ материалъ. Готвѣше се напролѣтъ да си дигне нова кжща, но се безпокоеше, че не ще му стигнатъ спестенитѣ пари.

Презъ лѣтото, когато всички излазѣха на работа въ полето, Илчо наминаваше край чичо Тихо, надникваше презъ прозореца и се заприкажаваше. Понѣкога